Образ жінки–трудівниці у поезії П. Грабовського. 7 клас

Павло Грабовський — один з поетів-борців, який важкою ціною здобув право вчити українське суспільство громадянських чеснот. Це право він отримав через свою принциповість і страждання за світлі ідеали людства. У своїй творчості поет правдиво зображував горе й біль людей, змальовував образи скривджених і знедолених.

Дуже добре знав Павло Грабовський життя жінки з низів сучасного йому суспільства. Ця жінка була безправною, приниженою, зазнавала злиднів, важко працювала. Поет створив образ трудівниці, що займає особливе місце в його творчому доробку.

Павло Грабовський знав, що праця швачки була кропіткою та невдячною. Поезія «Швачка» невеличка за обсягом, але скільки вкладено душі в ці співчутливі рядки! Важко працює жінка, вона дуже стомилася. Від щоденної роботи в неї «рученьки терпнуть, злипаються віченьки». Швачка працює на вередливих паненят, одноманітна виснажлива робота не приносить їй задоволення. Але ж і проклинати свою роботу можна тільки нишком, бо швачка боїться її втратити, тому що загине від голоду. «Швачка» — вірш-протест проти знущання над трудівницею, вірщ-докір тим, хто зневажає жінку й людину взагалі:

Де воно знатиме, що то за доленька —
Відшук черствого шматка,
Як за роботою вільна неволенька
Груди ураз дотика.

Павло Грабовський бачив, у яких нестерпних умовах жили тодішні вчительки, ці трудівниці на ниві народній. Так народився вірш «Трудівниця». Перебуваючи в жахливому становищі, ці святі жінки робили найважливішу справу — навчали й виховували дітей. Поет створив узагальнений образ усіх тих жінок, які працювали в народній освіті. Павло Грабовський з пошаною ставився до вчительок. Ось кілька прикладів із поезії «Трудівниця»: «Рук і на час не складала, щиро кохала діток», «дасть, коли треба, поради, викладе все до пуття», «зайде в хатину нужденну, словом усіх повіта». Селяни сприймають ці турботи як дуже необхідну, але звичайну справу. Тільки смерть трудівниці змушує селян зрозуміти, яке велике серце билося поряд із ними, а ще те, як мало за своїми щоденними клопотами вони знали цю щиру й доброзичливу жінку.

Павло Грабовський присвятив вірші й жінці-матері. Це поезії «До матері» та «Сон». Поет із почуттям болю говорить про їхню тяжку злиденну долю, про виснажливу працю на протязі всього життя:

А в хаті… там знудилась мати.
Ізнудьгувалася сестра.
Поблідло личко, згасли очі,
Надія вмерла, стан зігнувсь.
Павло Грабовський називає матір голубкою. У цьому слові звучать тепло, сум та палка синівська любов.

У кожному рядку поезії Павла Грабовського бринить щире співчуття до знедолених, глибока віра в інше, краще майбутнє. Кожен вірш поета-громадянина — це заклик невтомно боротися за те, щоб краще майбутнє не забарилося зі своїм приходом.